

หัวข้อธรรมใน คำกลอน

คำประพันธ์ ๒๓๗๘-๒๔๔๘ ของ อุทิศมา อินทปัญญา

ที่ระลึก
เนื่องในงานฌาปนกิจ

นายช่วย สว่างศรีวงศ์

ชาติ : พุทธศักราช ๒๔๕๔

มรณะ : ๒๗ พฤษภาคม ๒๕๕๕

ผู้เป็นที่รักยิ่ง

ภรรยา บุตร อิดา และหลานๆ

หัวใจธรรมในคำกลอน

สุนทรภู่

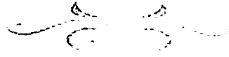
เพื่อความเจริญแพร่หลายแห่งธรรม
และความเจริญงอกงามแห่งปัญญา

คำนำ

ของท่านพุทธทาสภิกขุ

หัวข้อธรรมประเภทนี้มีไว้สำหรับใช้ฟัง เพื่อให้เห็นข้อเท็จจริงแห่งข้อความนั้น แล้วฟังต่อไปเพื่อให้เกิดความรู้สึกเช่นนั้นขึ้นมาจริงๆ จนจิตใจเปลี่ยนไปตามข้อเท็จจริงนั้น ในการที่จะทำให้เกิดความสลด สังเวช ความไม่ประมาท การเปลี่ยนนิสัยที่ไม่พึงปรารถนา กวาดล้างความรู้สึกชนิดที่ทำความรำคาญต่างๆ ให้แก่ตนให้หมดไปจากจิตใจ และมีความสะอาด สว่าง สงบ โดยสมควรแก่การกระทำของตนๆ

ความรู้ ความเข้าใจ ที่เกิดจากการฟังทำนองนี้ จะถูกต้อง และมีประโยชน์กว่าที่เกิดจากการอ่านตะพืด และยังเป็นการปฏิบัติกรรมฐานภาวนาชนิดหนึ่งอยู่ในตัว ทั้งสมาธิ และปัญญา ในระดับที่คนทั่วไปฟังจะทำได้ และพร้อมกันนั้นก็เป็นการฝึกสติอยู่แล้ว ในขณะที่มีการสังวร ระวัง บังคับตัวให้ทำเช่นนั้น ไม่มีโอกาสแก่การท้อสติลแต่ประการใด

พุทธทาส ภิกขุ

๑๒ ประพันธ์ บทพระธรรม ไม่จำเพาะ
 กัด: ตัด, โปะ: โปะอักษร
 หรือ สัมผัส ข้อขัดแย้ง บทกลอน
 ห่อ ๑๒ เชือก ๑๒ ๑๒

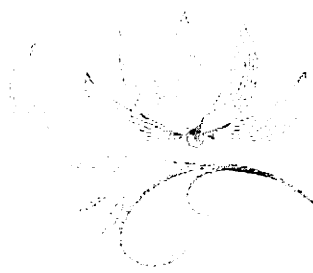
๕

๑๒ แต่เพียง ให้บรรดา แห่งธรรมะ
 ได้แก่มะ กษัตริย์ เป็นปฐม
 แล้วได้รส แห่งพระธรรม ตีธรรม
 ที่ลบล้าง เมื่อกิจ ให้เสร็จ

๑

๑๒ ประพันธ์ เมื่อกิจใหม่ ลาก่อนแล้ว
 ไม่จำเป็นที่ สิ้นสุด แห่งธรรมะ
 เป็นล้นเกล้า สามารถ ไม่ขาดเกิน
 ๑๒ ๑๒ ๑๒ ๑๒

๑

ความสงบ

ความสงบ ความสุข
 ใต้อาณา จาก คน, ขอม เค้า (เผ่า) รุ่ง
 "แกก่สุข, มีน่ก่สุข, จากเวลา "
 แต่ดูน่ก่ สุขแน่ยัง (เดส) ๖๙๗

แต่เขาเขา รั้วต้นเขา, ก็น่า: สุข
 ทั่มน่เขา เขาก็ "สุข" น้อเกษียม ได้
 เขาก่อสุข สุขแน่! อย่างน้อไป
 มีน่สุขแน่ หรือ สุขใหม่ 4 นี้แน่ ๖๖๔

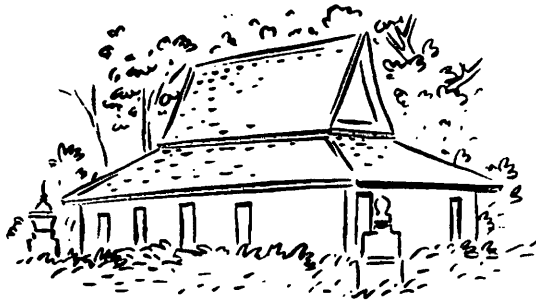
การงาน

ชิ้นการงาน คือค่า ของมนุษย์
ของมีเกียรติ สูงสุด อย่างสูงยิ่ง
ถ้าหาก ได้ปการงาน เป้าหมายไว้
ไม่เท่าไร ผู้ธรรม งาม ชัย คบ

ตัวการงาน คือตัวการ ประพฤติธรรม
พร้อมกันไม่ หลายสิ่ง มีค่ายิ่ง
ที่จะเปรียบ ก็เหมือนคน ใจตายยิ่ง
นับเสียลือ อก ก็เป็นหก หลายหกเลย ๑

๑๓๓ นั ๑๓๓นั ๓๓๓.

มีปีติร ละมิ่ง ฟูฟูพระ เค้า
 ไม้พวงมาลา งามพวง ฟ้าสีฟ้า
 ฟูฟูฟูฟู ฟูฟูฟู ฟูฟูฟูฟู
 ฟูฟูฟูฟู ฟูฟูฟู ฟูฟูฟูฟู ;
 ฟูฟูฟูฟู ฟูฟูฟู ฟูฟูฟูฟู
 ฟูฟูฟูฟู ฟูฟูฟูฟู ฟูฟูฟูฟูฟูฟู
 ฟูฟูฟูฟู ฟูฟูฟูฟู ฟูฟูฟูฟูฟู
 ฟูฟู ฟูฟูฟู ฟูฟูฟู ฟูฟูฟูฟูฟู.
 ๑๓๓๓, นั ๑๓๓๓นั ๓๓๓๓, ฟูฟูฟู
 ฟูฟู "ฟูฟู ฟูฟู ฟูฟู" ฟูฟู, ฟูฟูฟูฟูฟู
 ฟูฟูฟูฟู ฟูฟู ฟูฟูฟูฟู, ฟูฟูฟูฟูฟู
 ฟูฟู ฟูฟู ฟูฟู ฟูฟู "ฟูฟู" ฟูฟูฟูฟูฟู ฟูฟู ฟูฟู ๑

เป็นมนุษย์ หรือ เป็นคน ?

เป็นมนุษย์ เป็นได้ เพราะในสมอง
เขามีสมองใหญ่ มีหัวใจที่ไว
แต่ในคน มีหัวใจที่แคบ แต่เมื่อมองคน
ย่อมเสียใจ ที่ตน ได้เกิดมา.

ในความคิด ในความรู้สึก ในความรู้สึก
ที่ผิดๆ ถูกๆ ความเป็นมนุษย์
เพราะทำทุกๆ อย่างๆ
เมื่อมีปัญหาก็คิดค้น หาวิธีแก้ไข.

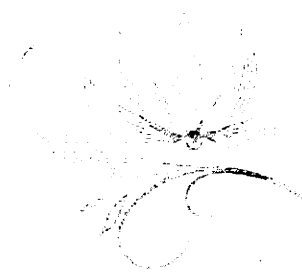
ในความรู้สึก มีดีมีชั่ว และรักคน
คิดดีแต่ คิดร้าย รักดีแต่
เพราะเหตุผล ทำดีทุกอย่าง
แต่ในสิ่งๆ หนึ่งๆ กลับกลายเป็น.

สิ่งที่ดีเกิด, แต่ใจไม่สบาย
คนดีมีอยู่ คิดตน ว่าเป็นคนดี
ให้ใจสงบ เสียใจ ก่อนตัวตาย
ก็สมหมายไป ก็เกิดมา; อย่างเช่น เรายัง

ປາກອ່າວ ກິອ່າວ

ມີປາກອ່າວ ກິອ່າວ ານທາບຸດ
ໂມ່ເກວກຸກ ເພາະຢືນຢັນ ສິນແລະ
ກໍ່ລຳພຽະ ພາກອ່າວ ກາຍແລະ
ອ່າວະແລະ ກໍ່ມີນາລາ ຍອກອ່າວ
ອ່າວຢືນຢັນ ສິນໃຈ ດ້ວຍໃຈ
ກໍ່ຕັກ ທອກ ອ່າວເມຍ
ປາກອ່າວ ກໍ່ຕັກ ອ່າວເມຍ
ກິອ່າວເປັນ ເປັນປາກອ່າວ ທາຍພວກເອ ຍ

รสแห่งความเปลี่ยนแปลง.

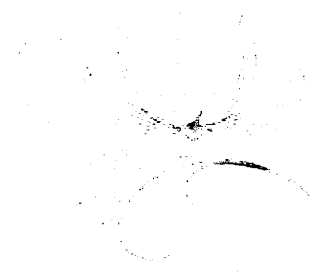
ล้มตาคือใจ หอมเวียน เปลี่ยนเสมอ
 มีนฝนแพ้ นานใหม่ ได้ กระสัน
 อดเปลี่ยนรส. เปลี่ยนสี. เปลี่ยนสีอันอื่น.
 แอดลัดม้วน เปลี่ยนเวลา เปลี่ยนอารมณ์.
 รสรสทุกกาล เปลี่ยนแปลบ แผลงใจอยู่
 คือได้ด เป็นรส ก็เหมาะจะสม
 ไม้รู้รสแห่ง, อดนาคับ ช่างลัดขิม
 ไม้รู้สีอัน ลือขม ภาวีสสี ๑

มองแต่แง่ดีเถิด.

เขาดีส่วน เคนข้าง ช่างหัวเขา
 คงเล็กลงเอน ส่วนที่ดี เขาดีอยู่
 เป็นประโยชน์ โลกข้าง ยังทำดี
 ส่วนที่ชั่ว อย่างไปรู้ ขอบเขาเคย ;

คนยากคน มีดี โดยส่วนได้ไป
 อย่างมีไว้เพื่อ ค้ำหน้า สหยาบได้ไป
 เหมือนเห็นเขา ขหวดแต่ต่อพลเมื่อก่อน
 ฝึกให้เคย มองแต่ดี มีคุณจะมี ๫

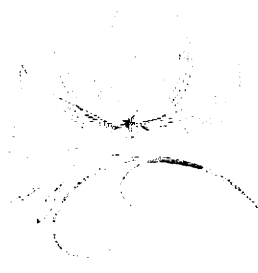
ความอดยาก

๕. อดความอดยาก ละระอัยม์ ดับลงได้
 นนมมีใจ เพราะเขา ตามสนอง
 ลังที่อดยาก ใจที่ทน ตั้งมั่นมีผล
 แต่เพราะต้อง ขำมัน ใจบรรลือ,
 ใจมีผล ขบทร แทนร้านอดยาก
 ความร้อนไม่ มีมาก อย่างสง ลัย
 หออดฉลิต กิจการ งานใด ๆ
 ใจคือใจไป ด้วยดี มีสุขเป็น ๆ

ทั้สตร์ ดิมเหล็ก

ทั้สตร์ กิ่งเหล็ก เข้าเรื่อง "ทั้"
ไม่รู้ว่า กิ่งทำไม กิ่งไปได้
หรือโลกเป็น กิ่งหรือ กิ่งไว้
ยังมีอะไร อยู่เพราะเหล็ก : ทั้ทั้ทั้
ดัดจริต ทนใคร บอกไม่ถก
เพราะ บั๊ว ลมลม กิ่งลึ่มลึ่ม
เห็นทั้เป็น ทั้ทั้ ทั้ทั้
โลก กิ่ง ลม ทนทั้ ทั้ทั้

ยังทั้ ทั้ทั้ ทั้ทั้ ทั้ทั้
ทั้ทั้ ทั้ทั้ ทั้ทั้ ทั้ทั้
ทั้ทั้ ทั้ทั้ ทั้ทั้ ทั้ทั้
ทั้ทั้ ทั้ทั้ ทั้ทั้ ทั้ทั้
ทั้ "ทั้" ทั้ทั้ ทั้ทั้ "ทั้"
ทั้ทั้ ทั้ทั้ ทั้ทั้ ทั้ทั้
ทั้ทั้ ทั้ทั้ ทั้ทั้ ทั้ทั้
ทั้ทั้ ทั้ทั้ ทั้ทั้ ทั้ทั้

ขำขำใหญ่-ขำขำเล็ก ?

คิดว่าดี กว่าเขา ขี้เขาแย
 มัน เพียง แต่ ดีกว่าคน ขี้ขำใหญ่
 ส่วน ตัวเอง ขำเล็ก ก็ ขำนี้ เกล
 มัน ขำ เขา อยู่เมื่อไร ขำนี้ ก็
 เขา ดีด ซ้าย, ปุระดีดขวา, ทำ ขำเล็ก
 มัน ยับ ดีด เหลือเล็ก ก็นี้ ทั้ง ค่ำ,
 ไม่ ดีด ซ้าย เล:กว่า ไม่ทำดี
 แต่ ดีด ขวา มัน ก็ หุร อยู่เมื่อไร.
 มัน เพียง แต่ ดีกว่าคน ขี้ขำเล็ก
 ส่วน ตัวเอง ก็ยัง เหลล ไม่ไปไหน
 ฝ่าย เกลซ้าย รักขวา มีน ขำ
 มัน ก็ เฟล พลัด หน้า ขำขำพพาน ๑

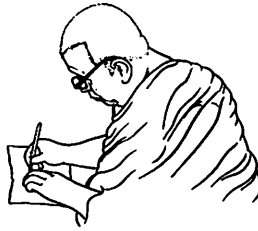

โลกนี้คืออะไร?

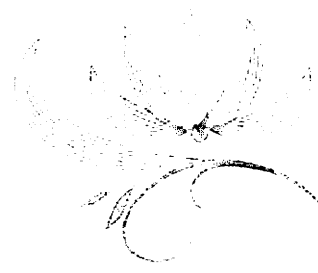
โลกของเรา ที่เห็น มีรูปร่างกลม
มีต้นไม้ สัตว์ และคน
อากาศร้อน เย็น และแห้ง
น้ำดื่ม น้ำกิน น้ำใช้
คนต่าง ๆ มีอาชีพต่าง ๆ
จะต่าง ๆ

โลกนี้คือ ธรรมชาติ
และสิ่งมีชีวิต
ต่าง ๆ ที่มีชีวิต
และไม่มีชีวิต
ต่าง ๆ ที่มีชีวิต
และไม่มีชีวิต — ๑๒๕.

สุขุมบุรี?

- ๑ สุขุมบุรี มีแต่จะคอยรับ
หอน้อย ให้สั้น นันแน่
- ๒ ศักดิ์สิทธิ์ ถูกตัดกรอน ให้อ่อนแอ
เพราะต้องแพ้ แก่ความโง่เขลา ทยเปลี่ยนใจ
- ๓ ต้องเสียทรัพย์ มนรีดี ยิ่งมีค่า
เสียจนกว่า ใจน้อยๆ พลอยกษัย
- ๔ ทำเสียงเครือ ครอบแดง เน้นแม่ไป
เอาตัวนี้ไป รมร้อด ปลอดภัย
- ๕ เป็นผู้ใหญ่ ทำเด็กให้ สุขุมบุรี
ให้พ่อกลี หัวเราะคน ควรสงสาร
- ๖ แล้วเกิดมา ทำไมกัน มีมือช่วย
หลงทางผลาญ ตัวเอง เก่งสุดใจ ๕

กิลเลสคูย

กุยเสียดี สีแท้ แฟ้มกิลเลส
 ทำสมเพช เตือนแห่งไร ก็ไม่เห็น
 ภาเป็นทาส กิลเลส อยู่เข้าเป็น
 ละรอดเป็น ปรารถไป ทำไม่มา
 คั้นธรรมะ นาทออก อัมกิลเลส
 ทำสมเพช ลวงๆ เขียววังน
 ทำธานี ทำธานี สรรพมา
 ได้เป็นขั้ กิลเลสไป สมกิลเลส ฯ

ชาวบ้าน - ชาววัด.

อันชาวบ้าน ทำงาหม ก่อคุมเก็บประท
คือเกิดความ ต่อเควียด คนสั้นเสียว
ส่วนชาววัด ฆบชจิต ไรท์ เดียว :
มีไรท์เกียก เก็บประทกม ฆบงามธรรม;
ลือเกิดมี เควียดวัด วัลด์ชาวบ้าน
ด้อย "โง่" "งา" "อวด" หรือ "อิมบะ" ?
ส่วนเควียดวัด ชาววัด, วัลด์กักรวม
กัเงาทำ ไรท์อวดได้ เพ็ไร แล;
อันชาววัด ยึดยึด ฆบคุมเก็บประท
มีไรท์เกียก แลนกล คนตอแนว
อันชาวบ้าน เก็บประทกม งานเขื่อนเข
ก็มีแต่ ทกชกาน นุ่มน นมของ ไรท์;
อันไรท์ได้ ชาวบ้าน เป็นชาวบ้าน
ผสม ผสม เก็บประทกม ตมวี่ลือ
ไรท์ชาววัด เป็นชาววัด ชจิตโกก
เพื่อ นัน ภาย เก็บประทกม งานทุกเอย ๑.

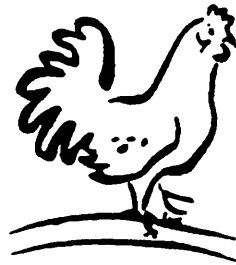
ยรรยบสรรพคุณ

ต้น "ไม้ขี้-ไม้ขี้" มีใบเปลือก
ต้น "ขี้-ขี้" มีใบเปลือก เอาแก่นแข็ง
"ค่างหมื่นเอง" เอาแต่ราก ฤทธิวิเศษ
"ไม้ขี้-ขี้" แลอง เอาแต่ใบ

"ไม้ขี้-ขี้" เฟินใบดอก
"ขี้-ขี้" เลือดออก ลมในช่อง
ขี้-ขี้ ขี้-ขี้ ขี้-ขี้ ขี้-ขี้
"ขี้-ขี้" ลมในช่อง ขี้-ขี้

หนักขี้-ขี้ เท่ากับ ขี้-ขี้
เล็ด-เล็ดไป เอาค่าง มีอาการ
"ขี้-ขี้ ขี้-ขี้ ขี้-ขี้" ขี้-ขี้
ขี้-ขี้ ขี้-ขี้ ขี้-ขี้

ค้ำค้ำ ขี้-ขี้ ขี้-ขี้
เล็ด-เล็ดไป ขี้-ขี้ ขี้-ขี้
ขี้-ขี้ ขี้-ขี้ ขี้-ขี้
ค้ำค้ำ ขี้-ขี้ ขี้-ขี้

ສົມພຸດເວັຍ !

ສົມພຸດເວັຍ "ຕົວເກ" ມີໄດ້ຊື່
 ແຕ່ພອເຊລອ "ຕົວເກ" ມີ ຈື່ນມາໄດ້
 ພອພາຍເຊລອ "ຕົວເກ" ກໍ່ພາຍໄປ
 ພອດ"ຕົວເກ" ເສັ້ຍໄດ້ ເປັນເວັ້ນໄປ;
 ສົມພຸດເວັຍ ! ລອກອນ ພື້ນ"ຕົວເກ"
 ແລະກອນ ທັ້ "ຕົວເກ" ອຍາບໄດ້ມາ
 ຈື່ນຊື່ ແຕ່ ປີ່ລູນ ແລະ = ຈື່ນ
 ອຍາບື່ນຊື່ "ເກ - ເກ" ເກ ເກ ອຍາບ

๑๓. อารยโก'

- ๑) ทั้คนนท เป็รียมกัข ใ้ ดูใ้ดี
มันไม่มั่นอนไม่นลัข ไม่มั่นอ
ไม่มีไรค ปร:สาท ปร:จอิธ
โรคจิตไม่มก ลั้ว กัข ใ้ ใ้ช.
- ๒) สททอิโลกกัข นข เม็ชตท
พวกใ้กัข ไม่มั่นอ กัข ใ้ ใ้ช
นลัข นลัข ใ้ช ใ้ช ใ้ช ใ้ช
ใ้ช ใ้ช ใ้ช ใ้ช ใ้ช ใ้ช
ใ้ช ใ้ช ใ้ช ใ้ช ใ้ช ใ้ช
- ๓) ใ้ช ใ้ช ใ้ช ใ้ช ใ้ช ใ้ช
ดอระนัข ใ้ช ใ้ช ใ้ช ใ้ช ใ้ช
ใ้ช ใ้ช ใ้ช ใ้ช ใ้ช ใ้ช
ใ้ช ใ้ช ใ้ช ใ้ช ใ้ช ใ้ช

เป็นอยู่ ด้ยจ้ตว่บ

ล่บท่บงท่ ทกท่บด ด้ยจ้ตว่บ
ยกผลบงท่ ด้ยจ้ตว่บ ทกย่บล่บ
ก่บ อาทบ ล่บคตว่บอบงพระก่บ
ทยล่บล่บ ด้ยจ้ตว่บ ด้ยจ้ตว่บ

ท่บล่บ ด้ยจ้ตว่บ ด้ยจ้ตว่บ
ล่บล่บ ด้ยจ้ตว่บ ด้ยจ้ตว่บ
"ล่บ" ด้ยจ้ตว่บ ด้ยจ้ตว่บ
ล่บ "ล่บ" ด้ยจ้ตว่บ ด้ยจ้ตว่บ

สุจิต - ทิวจิต

ทิวจิต สิวจิต เกิด "ตัวกู"
เฝ้าบ้านกู ขุนนาง อย่งบ้านหลัง
เขาคูก เตะถ่าน อย่งไร มีมอสมพัต
เฝ้า ศักดิ์มอกลับ เตื่อตพลัน เมาผลาญใจ;

สุจิต สิวจิต ราว "ตัวกู"
สิตาอยู่ ทั่วอภิมภาพ อันผ่องใส
สิวาอยู่ เพช: เห็นอภิม ความจวงไป
สิขอยู่ เพช: เห็นได้ มีรื่อหระ:

เขต ตังนี้ห นมันระอับ ตังสิ
คม ความมตวี่ กั้นควัน นมันสิกฉน
'มี' ให้เกิด "ตัวกู" อย่งในตพ
มีน สิขน เพช: สุจิต วิสิฏฐ์ โดย ๙

รักสงบ

รักสงบ คงลืม นิ่ง "ตัวกู"
 และลืมทั้ง "ตัวส" อย่างได้มั่งมี;
 มีสติ ปัญญา แสวงประโยชน์
 นาน้ำใจใส หนักแน่น, หนักแน่น ๑

เราสองคน อยู่ที่ไหนกันบ้าง

เราสองคน อยู่ที่ไหนกันบ้าง   เพชรนี่มันมี-
ก็เรา, สักก่าที่นั่น

อันนี้มันแหละเรานั่นละ   เรายังไง
มาที่นั่นตอน มนต์

ลองดูมันได้ไหม   ที่เราขอมัน
ดูมันดีไหม   เป็นคุณ

อยู่ที่ไหน   เพชรนี่มันมี
ตอนนั้นมันมี   ที่ไหนกัน

ตอนนั้นมันอยู่ไหน   ก็เพราะอะไร
เราสองคนมัน   เห็นมัน ?

ตอนนั้น   เราทำมัน
ลองดูมันสิ   มนต์นี่

อะไรคือ?

คืออะไร? เพราะฉะนั้น มันคืออะไร
สักคน คุณเอง ฝึกได้ ฝึกได้ ฝึกได้
ฝึกได้ ฝึกได้ ฝึกได้ ฝึกได้ ฝึกได้ ฝึกได้
ฝึกได้ ฝึกได้ ฝึกได้ ฝึกได้ ฝึกได้ ฝึกได้
ฝึกได้ ฝึกได้ ฝึกได้ ฝึกได้ ฝึกได้ ฝึกได้

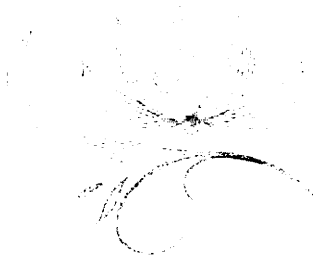
มันคืออะไร? ฝึกได้ ฝึกได้ ฝึกได้ ฝึกได้
ฝึกได้ ฝึกได้ ฝึกได้ ฝึกได้ ฝึกได้ ฝึกได้
ฝึกได้ ฝึกได้ ฝึกได้ ฝึกได้ ฝึกได้ ฝึกได้
ฝึกได้ ฝึกได้ ฝึกได้ ฝึกได้ ฝึกได้ ฝึกได้
ฝึกได้ ฝึกได้ ฝึกได้ ฝึกได้ ฝึกได้ ฝึกได้

นั่นแหละ ฝึกได้ ฝึกได้ ฝึกได้ ฝึกได้
ฝึกได้ ฝึกได้ ฝึกได้ ฝึกได้ ฝึกได้ ฝึกได้
ฝึกได้ ฝึกได้ ฝึกได้ ฝึกได้ ฝึกได้ ฝึกได้
ฝึกได้ ฝึกได้ ฝึกได้ ฝึกได้ ฝึกได้ ฝึกได้
ฝึกได้ ฝึกได้ ฝึกได้ ฝึกได้ ฝึกได้ ฝึกได้

ตัว ก - ตัว ส

อัน ความจริง : "ตัว ก" มีได้มี
แต่พอแผลง มันเป็น "ข" ได้หมดได้
พอแผลงแผลง "ตัว ก" ก็หายไป
หมด "ตัว ก" เสียได้ เป็นไร้อีก ;
สหายเสีย ละก่อน ทั้ง "ตัว ก"
และ ก่อน ทั้ง "ตัว ส" อย่างได้แก่
มีกัน แต่ มีเสีย และ ปรานี
หน้า มี ไตร มีในดี แทน มี โศป ๗

ของกุ - ของสุ

อัน ความจริง "ของกุ" มีได้มี
 แต่พอเผลา "ของกุ" มี ขึ้นจนได้,
 พอเผลาเผลา "ของกุ" ก็ นานไป
 นมด "ของกุ" ว่างได้ เป็นไว้กับดี ;
 สักหลายอัน กบถอน ชื่อ "ของกุ"
 6 กบถอนอัน "ของสุ" อย่างได้มีมี
 ของไปเสียไป ไปเสียเสีย จากมาก
 เพาะไม่ มี ของใด ที่ไหนเลย ๔

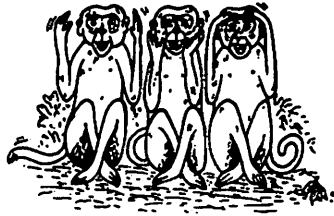
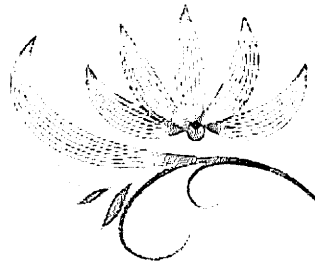

ปวด-ปวด-ปวด

ปวด ปวด ตา : อย่างสุดสั้ย ให้เกินเวลา
 ฆางประชเวท กะลั้งกำฆอถ ฆอถกถล
 ฆักฆอถร ฆอถฆอถ ฆะฆอถฆอถ -
 ฆอถฆอถ ฆอถฆอถ ฆอถฆอถฆอถ ;

ปวด ปวด หู : อย่างให้แล้ว ไข้วไข้ว
 ฆัก ฆอถฆอถ ฆอถฆอถ ฆอถฆอถฆอถ
 ฆอถฆอถ ฆอถฆอถ ฆอถฆอถฆอถ
 ฆอถฆอถ ฆอถฆอถ, ฆอถฆอถ ;

ปวด ปวด ฆาก : อย่างฆอถฆอถ ฆอถฆอถฆอถ,
 ฆอถฆอถฆอถ, ฆอถฆอถฆอถ ฆอถฆอถฆอถ
 ฆอถฆอถฆอถ ฆอถ ฆอถ ฆอถฆอถ
 ฆอถฆอถ ฆอถ ฆอถ ฆอถฆอถ ฆ

เข็ด-เข็ด-เข็ด

เข็ด-เข็ด ๓ : ใ^๒นรับแสง แผล พระธรรม
ยิ่งมืดดำ ยิ่งเห็นชัด กนัตกนั
สอธัมา ยิ่งเห็นชัด ถนัตถ์
หิวชั เข็ด๓ใจ เข็ด๓มา ๑

เข็ด-เข็ด ๗ : ใ^๒นฉินเสียง ฉำเนียงธรรม
ทบเข็ดคั ชั^๒อัวไม่ ใ^๒นโลกฉลา
ฉำฉนฉนฉ หิว^๒ใ^๒นฉัด เตมฉฉมา
ฉอฉฉฉฉฉ ฉฉฉฉฉ ฉฉฉฉฉ ๑

เข็ด-เข็ด ๗ : สหททา พตจาธรรม
ฉฉฉฉฉ, ฉฉฉฉ ฉฉฉฉฉ
พตฉฉฉฉ ฉฉฉฉฉ ฉฉฉฉฉ
ฉฉฉฉฉ ฉฉฉฉฉ ฉฉฉฉฉ ๑

ຄວາມແກ່

ຄວາມແກ່ ພໍ່ອ່ອນ ຍ່ອມຫຼັກ ທຸລະສາດ
ດັບ ດຸກ ພອດ ພ້ອມພົກ ພີ່ນ້ອງ, ພາ
ລີ້ໄຕ່ ໄຜ່ລຳ ຄລາທ ດລຳ ມາ
ກີ້ຮືບ ແຂ້ວຫຸ້ນ ທຸລະແລ ;

ຈັກ ໄມ່ອຢາກ ຈີ້ຫຸ້ນ ທຸລະສາດ
ດັບ ພ້ອມພົກ ຈີ້ ພີ່ນ ກ່ອນຕາມແກ່
ກ່ອນຕາມພີ່ ພູ ພາວກ ສິດວາແກ່
ດຸກດັບ ຈີ້ແກ່ ຕ່ຳເພ່ນໆ ວິໄນເພ່ນໆ ອ

ตำนาน เฒ่า

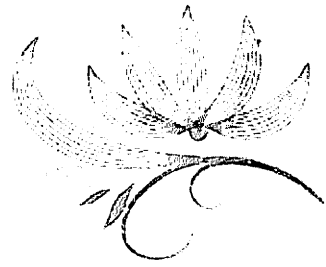
เมื่อมีภัย ไม่ได้ เป็นพาทธ:
ทั้ง นาง เฒ่า ก็ยังจะ วิถีชีวิต
ไว้ไป ได้สนุก จากคืน—วัน
พอเหมาะครั้น เป็นพาทธได้ ในพรมตา,
อันสยวเวท เบาเคื่องม ยมลาชา
ก็ไม่ได้ ฝึกอภิม ตามอารา
จนแก่เฒ่า เจริญ งาม อุตระ
ก็พอที่ พะริตดา อย่งเปรมใจ ๔

ตาบอด - ตาดู.

หมูหกจ้อง มองเท่าไร ไม่เห็นฟ้า
 ถึงฝั่งปลา ก็ไม่เห็น, ทั้งเห็นไร
 ไล่ได้อะ มอง ไม่เห็นดิน ฟ้ากินไป
 นกอินทรี ก็ไม่เห็น กูต ทั่วทุกหน ;

คนทั่วไป ก็ไม่ มองเห็นโลก
 ทั่วทุกหนไกล หมดหนัด อยู่ใกล้
 ล้วน ๆ ทั่วทุกหน ปรารถนาธรรม หมดระบอ
 เห็นหมดสิ้น ทั่วทุกหน หมดระบอ

น้ำดี

ยิ่งทำดี จะยิ่งดี นรกมาก
แต่ใจอยาก ดีได้น เป็นแค่ชรัอ
ให้ผู้ศน ทำดีของ ให้ออมกลัว
คือยอมตัว อยู่ใต้ ฟ้าสูง ยบ ;
ไม่ต้องการ ปรารถนา ละนินพเน
จนต้องการ แต่ให้ เขาช่วยสั่ง
ในนี้คอยคม ล่วงไป จมไม่ลง
ถ้าองพระ สบดี แต่เท่านี้ : "น้ำดี" ๑๒ ๕

หนังสือแม่.

รู้สิกัน หน้จ๋อ อยู่หนังสือแม่
แสบวีไวเวก ลุงโต ด้บ่ในฝัน.
เมื่อแม่บอก แม่ใน มีพรหม
เป็นลวดลาย ลีโต ไม่มีเงิน.

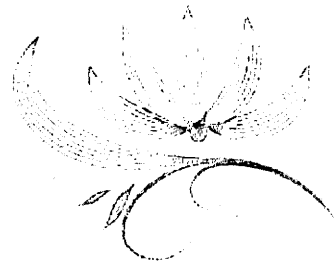
หนังสือแม่ แล้วบอกคน ยิ่งกันเอง
ละโธละ โสภณา ลอดำขาน
หนังสือ ๓๐๖ ๓๓ ๓๖ ๓๖ ๓๖
ก็ออกมา รัชชานู เป็นจักษ์โพ
เห็นแม่แล้ว แม่บอก ยับออกลวด
ด้บ่ในฝัน เลบได้ ก็ไม่ใน
ยิบไม่พิน ทักทน หมดหมองใจ
หนังสือแม่ใน โสภณา ๓๖๖ ๓๖๖.

ดูปลิวลม จังจะบ้าน เพ็ญแม่แม่
ไม่ทักทน มาแม่ ออกปักษ์แม่
ลวดลาย ๓๖๖ ๓๖๖ ๓๖๖ ๓๖๖
ยิบกว่า ลีโต ออกเจ้า หน้จ๋อเพ็ญ
หนังสือแม่แม่. จังจะกลบ เป็นแม่แม่
ก็เพทะ: ความ ด้บ่คิด จนแม่แม่
หน้จ๋อเพ็ญ หน้จ๋อ — หน้จ๋อ ไม่จัวเบ็ย
หน้จ๋อ หน้จ๋อเพ็ญ ก็ลวดลาย ในหนังสือแม่แม่

มีอยู่แล้ว

ดงระเือก, วัลไม่ มี "ตัวกู"
อันพพพพ ก็ ยธากฏอยู่ ณ วัลนั้น
อัน "ตัวกู" กัดได้ "ในวัลนั้น"
นี่ธวธวธวธว ก็พพพ ยธากฏแกพพ ๔

มีมาร - ไม่มีมาร

มารไม่มี มารมี ย่อมไม่แก่
จะสิ้นแต่ ทยอยลด หมดความหมาย
ไม่มีพลัง สร้างวิบาก ให้มากมาย
หรือสอพลอ ให้เรา เข้าใจได้ ๙

มารยังมี มารมี ย่อมแก่กล้า
ยิ่งรตหนัก สามารถ ในธรรมทั่ว
สร้างวิบาก ได้มากมาย มิใช่เพียง
ให้ดอกบัว งามงาม สะท้อนสะท้อน ๙

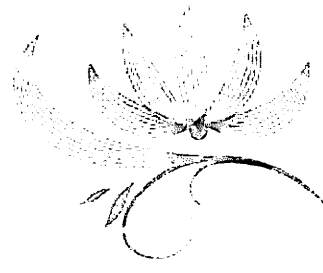
แล้วประหัต ประหาร มารร้ายในทัยใฝ่ฝัน
ได้แนบเนียน ไม่มี อดวิหิงษา
ไม่มีมาร มี ก็เหมือนมาร ชาติกตเวที
ให้พบเจออัน อังคณา ชำมารอง ๙

ปรีชาญาณ ลาก ล้วนไม่จบ

"ปรีชาญาณ ตายก่อนตาย" ๑๓๖ ๑๓๖
เป็นอัน นัย ภาวสันต์ ภาวสันต์
เป็นโลกุตระ มลลพันธ์ แห่งโลก
หยุดไว้ก่อนว่า สิ้นสิ้น - ธรรมอัน

ปรีชาญาณ แล่นสัพพช ลาก ล้วนไม่จบ
คนเขาคว่า เยงโยก มิเห็นจน
มิเห็นดี สัตว์รังโทษ ๑๓๖ ๑๓๖
รับเอาภา ต่ำป็น ภาวอันมี

๑๓๖ ๑๓๖ แล่นสัพพช ปรีชาญาณ "ตายก่อนตาย"
คนทั้งหลาย ๑๓๖ ๑๓๖ มิรู้ไว้
เขาเอาภาอยู่ ๑๓๖ ๑๓๖ มิรู้ไว้
เขาเคยเคือง ๑๓๖ ๑๓๖ มิรู้ไว้

ตายก่อนตาย

ตายเมื่อตาย ย่อมกลายเป็นหนึ่ง
ตายเมื่อได้ ได้เป็นหนึ่ง ตายในใจ
ตายทำไม เพียบพร้อม เขาไร้ใจ
ตายใช่ไรช นั่นคือตาย เสียก่อนตาย

ตาย ก่อนตาย ผู้ไร้กลายเป็นหนึ่ง
แต่กลายเป็นหนึ่ง สิ่งที่ไม่สูญหาย
ก็แท้คือ ความตาย ที่ไม่ตาย
มีความหมาย ไม่มีใคร ได้เกิด แล

คือผู้หนึ่ง ยืนยงทน ย่อมถึง
หนึ่งนั้นแล้วนั้น ความ ความทน
แต่เป็นความ หนึ่งนั้น ไม่สิ้นแปร
ก็ตายได้แก่ ตายได้ ไม่ตายเลย ๑

มีนมที่แทนใจ

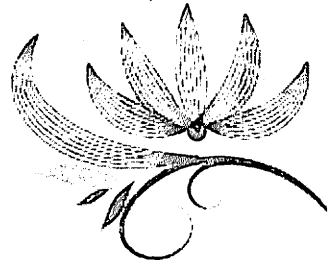
ท้องเวียนเกิด เวียนตาย ตามบุญบาป
เมื่อไร ฤทรม ธรรมแท้ ไม้แปรเปลี่ยน
เมื่อท้องเกิด เมื่อท้องตาย สบายครั้น
มีที่แทนใจ! ใจคนหาพบ จมก้นเอ๋ย ฯ

ท้าวทรงต ของเงา.

๑. กิ่งท้าว คานเมฆ,
๒. งามท้าว ในดู,
๓. เข้มอยู่ อย่งท้าว,
๔. ขยับขนาด งามท้าว,
๕. อย่งอยู่ งามท้าว,
๖. งามท้าว งามท้าว,
๗. งามท้าว งามท้าว,
๘. งามท้าว งามท้าว,
๙. งามท้าว งามท้าว,
๑๐. งามท้าว งามท้าว,
๑๑. งามท้าว งามท้าว,
๑๒. งามท้าว งามท้าว.

ความทุกข์เกิด

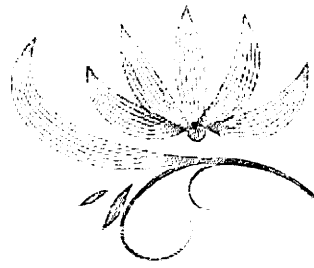
๑ ความทุกข์ เกิดที่ใจ,
เพราะเห็นผิด เมื่อมีผัสสะ.

๒ ความทุกข์ จะไม่โหด,
ถ้าไม่ใจ เมื่อมีผัสสะ.

๓ ความทุกข์ เกิดไม่ได้,
ถ้าใจไม่ เวโลบ มีผัสสะ.

การงานทำให้ชีวิตสดใส

อันการงาน	นั้นประเสริฐ	ตรงที่สนุก
ยิ่งทำงาน	ยิ่งเป็นสุข	ทุกสถาน
ทำชีวิต	ให้สดใส	ใจเบิกบาน
ในการงาน	ประจำวัน	นั้นเองนา
เมื่ออย่างนี้	มีแต่คน	วิมลจิต
เย็นสนิท	ดวงใจ	ไร้โทษา
เกิดสังคม	ที่อุดม	ด้วยเมตตา
อยากเรียกว่า	รัชมิกะ	สังคมนิยม
ผลของงาน	ล้นเหลือ	เผื่อแม่ทั่ว
สัตว์ทุกตัว	ใหญ่ย่อย	พลอยสุขสม
ทั้งเมืองเล็ก	เมืองใหญ่	ได้ชื่นชม
โลกระดม	สุขวาง	ทางนิพพาน ฯ

การงานคือการปฏิบัติธรรม

อันการงาน	คือคุณค่า	ของมนุษย์
ของมีเกียรติ	สูงสุด	อย่าสงสัย
ถ้าสนุก	ด้วยการงาน	เบิกบานใจ
ไม่เท่าไร	รู้ธรรม	แน่ซึ่งจริง

เพราะการงาน	เป็นตัวการ	ประพடுத்தธรรม
กุศลกรรม	กล้าปณมา	มีค่ายิ่ง
ถ้าจะเปรียบ	ก็เปรียบคน	ฉลาดยิ่ง
นัดเดียววิ่ง	เก็บนก	หลายพกมา

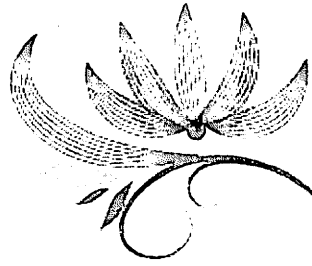
คือการงาน	นั่นต้องทำ	ด้วยสติ
มีสมาธิ	ขันติ	มีอุตสาหะ
มีสัจจะ	มีทมะ	มีปัญญา
มีศรัทธา	และกล้าหาญ	รักงานจริง ๆ

การงานเป็นสิ่งที่น่ารัก

อันที่จริง	การงาน	นั่นน่ารัก
เมื่อยังไม่	รู้จัก	ก็อาจขวาง (ไม่ชอบ)
ไม่รู้จัก	ก็ปล่อยปละ	แล้วละวาง
บ้างร้องคราง	เมื่อรอน้ำ	ว่าเมื่อจริง

แต่ที่แท้	การงาน	นั่นน่ารัก
สอนให้คน	รู้จัก	ไปทุกสิ่ง
ถ้ายังทำ	ยิ่งฉลาด	ไม่พลาดยิง
ได้ตรงดิ่ง	สิ่งอุกฤษฎ์	คือจิตเจริญ

การงานนี้	ดูให้ดี	มันน่ารัก
เป็นการชัก	ธรรมะมา	นำสรรเสริญ
คือมีสติ	ฉันตะ	ทมะเกิน
ครั้นหยุดเพลิน	จิตก็วาง	ทางนิพพาน ฯ

มีแต่ได้ ไม่มีเสีย

ดูให้ดี	มีแต่ได้	ไม่มีเสีย
เมื่อสูญเสีย	เสียเมีย	ก็ยังได้
ได้ความรู้	ตัวจริง	ไม่อิงใคร
ว่าอะไรๆ	เป็นไป	ตามบาปบุญ ๙

เป็นความรู้	ช่วยให้	ใจสว่าง
รู้จักทาง	พระนิพพาน	เป็นการหนุน
ให้ถึงจุด	ปลายทาง	อย่างแรงหนุน
อย่ามัววุ่น	วายใจ	ให้ทุกข์ทน ๙

ควรจะมี	แต่ได้	ไม่มีเสีย
แต่กลับเสีย	ก็เพราะคิด	ผิดเหตุผล
คิดให้ดี	มีแต่ได้	ไม่ไร้อนรรณ
นั่นแหละคน	ยอดชาว “พุทธ”	สุดยอดธรรม ๙

มัวแต่สร้างมาร

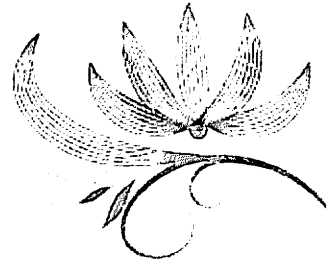
มารจะมี	เมื่ออยากดี	หรืออยากได้
แม้อยากตาย	ก็ยังมี	พิลึกเหลือ
เพราะความยึด	แห่งตัวฉัน	มันเหลือเพื่อ
ไม่มีเรือ	เรื่องความอยาก	มากประการ
ถ้าไม่อยาก	ได้อะไร	เป็นอะไร
มารจะมี	ได้ไหน	ลองกล่าวขาน
อย่าอยากอะไร	ที่เป็นไป	ด้วยอัญญาณ
จะไม่เกิด	มีมาร	ขึ้นมาเลย
คิดพูดทำ	ทุกอย่าง	ด้วยปัญญา
ไม่ต้องมี	ตณหา	หนาทำนอภัย
อย่ามีอยาก	จะเย็นดี	กว่าที่เคย
มารไหนเว้ย	จะเกิดได้	ไม่เห็นทาง ฯ

สิ่งที่รู้จักยากที่สุด

สิ่งที่รู้จัก	ยากที่สุด	กว่าสิ่งใด
ไม่มีสิ่ง	ไหนไหน	ได้ยากเท่า
สิ่งนั้นคือ	ตัวเอง	หรือตัวเรา
ที่คนเขลา	หลงว่ากู	รู้จักดี
ที่พระดี	เณรดี	และเด็กดี
ไม่มีหรือ	มีสร้าง	อย่างหมุนจี
เพราะความรู้	เรื่องตัวกู	มันไม่มี
หรือมีอย่าง	ไม่มี	ที่ถูกตรง
อันตัวกู	ของกู	ที่รู้สึก
เป็นตัวหลง	เหลือลึก	ให้คนหลง
ส่วนตัวธรรม	เป็นตัวจริง	ที่ยังยง
หมดความหลง	รู้ตัวธรรม	ล้ำเลิศตน ฯ

จงรู้จักตัวเอง

“จงรู้จัก	ตัวเอง”	คำนี้หมายถึง
มีดีร้าย	อยู่เท่าไร	เร่งไขชาน
ข้างฝ่ายดี	มีไว้	ในดวงมาน
ข้างฝ่ายชั่ว	รีบประทาน	ให้หมดไป
จงรู้จัก	ตัวเอง	คำนี้หมายถึง
ว่าในกาย	มีกิเลส	เป็นเหตุใหญ่
จึงสละระแน	แต่จะทำ	บาปกรรมไหล
ต้องควบคุม	มันไว้	ให้รักบุญ
จงรู้จัก	ตัวเอง	คำนี้หมายถึง
สังขารไว้	ตนตัว	มัดแต่หนูน
ไปตามเหตุ	ปัจจัย	ที่ใส่-รูน
พันบาปบุญ	ชั่วดี	มีนิพพาน ฯ

เรียนชีวิต

เรียนชีวิต	อย่าแสวง	จากแหล่งนอก
อย่าเข้าไป	ในคอก	แห่งศาสตร์ไหน
อย่ามัวคิด	ยุ่งยาก	ให้ผากใจ
อย่าพิจารณา	จระไน	ให้นุงนัง
อย่ายึดมั่น	นั่นนี่	ที่เรียกกฎ
มันตรงตรง	คดคด	อย่างหมดหวัง
จงมองตรง	ลงไปที่	ชีวิตัง
ดูแล้วหยั่ง	ลงไป	ในชีวิต
ให้รู้รส	หมดทุกด้าน	ที่ผ่านมา
ให้ชิมซาบ	วิญญาน์	อย่างวิศิษฐ์
ประจักษ์ทุกข์	ทุกระดับ	กระชั้นชิด
ปัญหาชีวิต	จะเผยออก	บอกตัวเอง ฯ

ไม่น่าจะบ้า

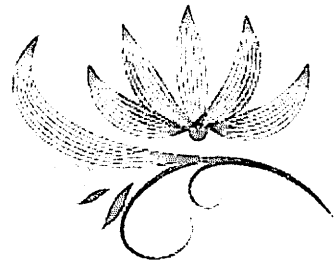
พุทธศาสนา	คือวิชา	ที่เบื่องปลุก
มิให้คน	ทนทุกข์	เท่าเส้นขน
แต่คนรับ	รับมา	ทำสัปดน
มาทำตน	ให้ทุกข์	รุกขึ้นไป
ให้ยึดมั่น	ขลาดเขลา	เมาศาสนา
สอนเป็นบ้า	เรียนเป็นบ้า	คว่ำก้นใหญ่
สร้างเป็นบ้า	จนเป็นผี	บังจิตใจ
เกิดฝึกฝาย	พวกพรรค	รักสู้กัน
ส่วนพระธรรม	คำสอน	สิ่งดับทุกข์
ไม่สนใจ	ทำให้ถูก	ตามหลักนั้น
หลงส่งเสริม	เพิ่มทุกข์	ลูกเป็นคว้น
นี่แหละพันธุ์	พวกบ้า	เจ้าข้าเอ๋ย ๙

บางนาที่ท่านมีมัน

รสชาติอะไร	ไม่ประเสริฐ	หรือสุทธิ-ศานต์
ยิ่งไปกว่า	รสของการ	“ไม่ต้องได้”
ไม่ต้องเป็น	ไม่ต้องอยู่	ไม่ต้องตาย
ไม่กระหาย	ไม่สงสัย	ไม่กังวล

ไม่หวั่นไหว	ไม่ถือ	ร้ายหรือดี
ไม่ถวิล	หวังที่	มันลับสน
เช่นจวนได้	หรือจะได้	แต่กลายเป็น
เป็นไม่แน่	ว่าตน	จะได้มัน

รสความว่าง	อิมโอะชะ	ตลอดกาล
เป็นสัมปราย	โหวหาร	พระอรหันต์
ดูให้ดี	บางนาที่	ท่านมีมัน
แต่ที่ท่าน	ดูไม่ดี	ไม่มีเลย ๙

ปุณฺชน

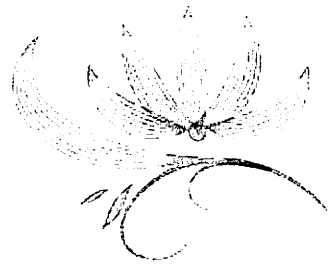
หนาด้วยคววม	เห็นแกตัว	มัวยิดมัน
ว่าตัวฉัน	ของฉัน	มัวมันหมาย
เป็นตัวตน	นอกใน	ใจหรือกาย
ตั้งแต่เกิด	จนตาย	ไว้เป็นตัว
ด้วยอำนาจ	อวิชา	ดังตาบอด
เกิดขึ้นสอด	ไปทุกกาล	สถานทั่ว
ต้องหลงรัก	หลงโคก	เกิดโรคกลัว
เป็นไฟคั่ว	ใจกาย	ให้ร้อนรน
อย่างนี้แล	เวียนว้าย	ในวิฎฐทุกขั
ไม่เยือกเย็น	เป็นสุข	สักเส้นขน
เห็นตัวทุกขั	ว่าเป็น	ตน-ของตน
นี่แหละหนา	ปุณฺชน	คนหนาจริง ๆ

ช่างหัวมัน

จงยื่นกราน	สลัดหัว	ช่างหัวมัน
ถ้าเรื่องนั้น	เป็นเหตุ	แห่งทุกข์หนา
อย่าล่าออย	ตะบอยจัด	ไว้อัตรา
ตัวถูกล่า	ขึ้นเรื่อยไป	อดใจตาย

เรื่องนั้นนิด	เรื่องนี้หน่อย	ลอมมาเอง
ไปบวกแบ่ง	ให้เห็นว่า	จะฉิบหาย
เรื่องเล็กน้อย	ตะบอยเห็น	เป็นมากมาย
แต่ละราย	รีบเขวี้ยงขว้าง	ช่างหัวมัน

เมื่อตัวกู	ลูหลบ	ลงเท่าไร
จะเย็นเยือก	ลงไป	ได้เท่านั้น
รอดตัวได้	เพราะรู้ใช้	ช่างหัวมัน
จงพากัน	หัดใช้	ไว้ทุกคน ๆ

ระว่าง ฝี่ “กู” ฝี่ “สู”

อันความจริง	“กู” - “สู”	มิได้มี
แต่พอใจ	ก็เป็นฝี่	ไผ่ล่มาได้
พอหายใจ	“กู” - “สู”	ก็หายไป
หมด “กู” - “สู”	เสียได้	เป็นเรื่องดี ๆ
รักสงบ	ชวนกันถอน	ซึ่ง “สู” - “กู”
อย่าให้มี	เหลืออยู่	เหมือนอย่างฝี่
เหลือกันไว้	แต่ปัญญา	และปรานี
อย่าให้มี	“กู” - “สู”	เหลืออยู่เวย ๆ
อันธรรมชาติ	ฝี่ “กู”	และฝี่ “สู”
มันเป็นคู่	กัดกัน	ชั้นเปิดเผย
เข้าสิงจิต	เมื่อไร	เป็นไปเสบาย
อย่าเลี้ยงเลย	ฝี่ทั้งสอง	ต้องขับไป ๆ

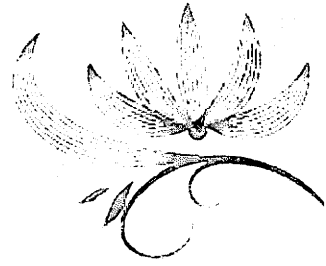

สุจิต ทุจิต

ทุจิต	คือจิต	เกิด “ตัวกู”
เผ่ายกหู	ชูหาง	อย่างบ้าหลัง
เขาดักเตี๊ยน	อย่างไร	ไม่ยอมฟัง
เผือกลุ่มคั้ง	เด็ดพล่าน	เผาผลาญใจ

สุจิต	คือจิต	ว่าง “ตัวกู”
สะอาดอยู่	ด้วยสภาพ	อันผ่องใส
สว่างอยู่	เพราะเห็นตาม	ความจริงไป
สงบอยู่	เพราะเย็นได้	ไม่รู้อนรรณ

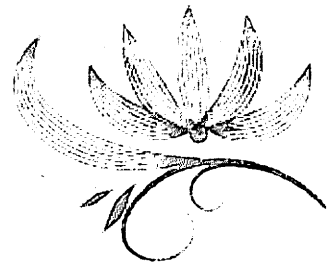
เหตุตั้งนั้น	หมั่นระวัง	ตั้งสติ
คุมความตริ	ทันควัน	หมั่นฝึกฝน
มิให้เกิด	“ตัวกู”	อยู่ในตน
เป็นสุขน	เพราะสุจิต	วิปฏิฐ์เอย ๙

พระองค์อยู่ที่หลังม่าน

ดูให้ดี	พระองค์มี	อยู่หลังม่าน
อยู่ตลอด	อนันตกาล	ท่านไม่เห็น
เฝ้าเรียกหา	ดูจหน้าหอน	หอนหาเป็น
ไม่รู้เช่น	เชิงหา	ยิ่งหาไกล
เพียงแต่แหวก	ม่านออก	สักศอกหนึ่ง
จะตกตะลึง	ใจสัน	อยู่หวันไหว
จะรู้จัก	หรือไม่	ไม่แนใจ
รู้จักได้	จักปรีดี	“อยู่นี่เอง”
เชิญพวกเรา	เอภาาร	“การแหวกม่าน”
งดงมงาย	ตายด้าน	หยุดใจเงง
ทำลายล้าง	อวิชา	อย่ามัวเกรง
ว่าไม่แก่ง	ไม่สวย	ไม่รวยบุญ ๗

มังคุดธรรม

ไอ้จ้อหนึ่ง	กัดมังคุด	ทิ้งเปลือกฝาด
ก็อาละวาด	ขว้างทิ้ง	กลิ้งหลุนหลุน
ไอ้จ้อหนึ่ง	มีปัญญา	รู้ค่าคุณ
หยิบบิดุน	กินเนื้อใน	ชื่นใจลิง
คนโง่จับ	ศาสนา	ร้องว่าฝาด
ก็อาละวาด	โกรธใจ	คล้ายผีสิง
สัตว์บุรุษ	ชุดพระธรรม	ได้ความจริง
ดื่มธรรมยิ่ง	ดื่มสุข	ทุกวันคืน
ลิงหรือคน	ก็วิกล	ได้ด้วยกัน
กลืนถูกมัน	ก็กลืนคล่อง	ไม่ต้องฝืน
กลืนทิ้งเปลือก	ตาเหลือก	ตายทั้งยืน
กลืนเนื้อใจ	ชื่นมัน	รื่นเริงธรรม ๆ

สำคัญที่วิธี

ผิดวิธี	ดีก็หาย	กลายเป็นบ้า
สมน้ำหน้า	คำดี	จนดีหาย
เรื่องดีดี	คนโง่จับ	ก็กลับกลายเป็น
เป็นเรื่องร้าย	อยู่ถมไป	โง่มีดู
ถูกวิธี	บ้าก็หาย	กลายเป็นดี
กลายเป็นดี	เป็นมนุษย์	สุขสวยหู
เรื่องร้ายๆ	คนดีจับ	กลับเหลี่ยมดู
เป็นเรื่องดี	ก็มีอยู่	ดูให้ดี
หาวิธี	อย่าทำใจ	ที่ไม่อาจ
เพราะความโง่	ความลาด	นำวิธี
ถ้าสะสาง	อย่างสูงสุด	ถูกพุทธวิธี
พลิกโลกก็	เป็นโลกุตร์	ทุกข์หยุดครอง ฯ

ประชดธรรม

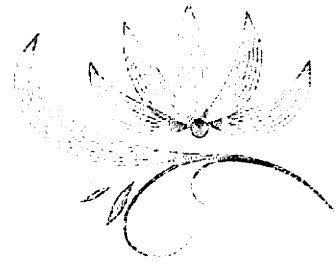
ประชดธรรม	คำนี้	มีความหมาย
ที่เปรียบได้	เป็นอุปมา	ห้าสถาน
ประชดน้ำ	พริ้วแต่เต็ม	น้ำล้างจาน
เปรี้ยวหรือหวาน	เขาก็รู้	อยู่แก่ใจ
ประชดลม	ก็อมจุ -	จระพ่น
ตลบมา	หน้าของตน	ก็พ่นใหญ่
ประชดบาป	นำมาอาบ	นาบหทัย
ประชดไฟ	ให้สาสม	แก้ยมบาล
ประชดกรรม	นำกิเลส	มาได้หัว
ทั้งเนื้อตัว	แมมมอม	จอมกล้าหาญ
อย่ามาเตือน	ทั้งบิดา	หรืออาจารย์
ยอมวายปราณ	รวมหมด	ประชดตน ๆ

เป็นพ่อให้เป็นพ่อ

ถ้าเป็นพ่อ	ก็จงเป็น	ให้เป็นพ่อ
เป็นเพียงให้	ผีหัวรอ	หรือพอไหว
เดี๋ยวนี้เป็น	กันจนผี	ชี้คร้านโย
พ่ออะไร	ให้ลูกจง	จมูกพา
พ่อรุ่นนี้	เฝ้าพิธี	พิโรปลอบ
ให้ชื่นชอบ	สุดแต่ลูก	จะปรารถนา
จะตอบลูก	ก็ตอบไม่ถูก	ว่าเกิดมา
เพื่ออะไร	กันหนา	ยังมีดมนท์
พ่อไม่รู้	ลูกจะรู้	ได้อย่างไร
จะเดินไป	ทางไหน	ยังสับสน
ทำอะไร	ได้ไม่-	ถึงเสียดคน
ลูกของตน	พ่อฆ่า	สาแก่ใจ ๙

อะไรเผือก?

ลึงจะเผือก	เพราะชน	มันสีขาว
ส่วนคนเรา	เผือกได้	ใครกัมเศียร
เนื่องจากมี	ธรรมา	ไม่อาเกียรณ์
ใครพากเพียร	เผือกได้	ไม่เว้นตน
ฝรั่งเผือก	ผิวขาว	เปล่าแก่นสาร
เที่ยวพ่นพ่น	มีได้	ทุกแห่งหน
คนเราเผือก	ไม่ได้	เพียงกายยล
เป็นสีขาว :	เผือกคน	ไซ้เผือกลึง
ถ้าฝรั่ง	เป็นครูเรา	ไซ้เขาเผือก
ที่ตรงเปลือก	อย่าคิด	ให้ผิตยั้ง
มัวเลียนแบบ	ที่ตรงเปลือก	จะเผือกลึง
แล้วจะยิ่ง	กว่าไม่เผือก	เลือกให้ตี ฯ

ความเป็นพระ

ความเป็นพระ	คือจิตปราศ	จากกิเลส
รู้สังเกต	ไม่ประมาท	ฉลาดเฉลียว
สำรวมระวัง	รักษาใจ	ไปท่าเดียว
เพื่อหลีกเลี่ยง	ภัยทั้งสาม	ไม่ตามตอม
จากเรื่องกิน	เรื่องกาม	และเรื่องเกียรติ
เห็นเสียด	ในร้อนเย็น	ทั้งเหม็นหอม
ไม่ยินดี	ไม่ยินร้าย	ไม่ออมชอม
กิเลสล้อม	ลวงเท่าไร	ไม่หลงลม
จิตสะอาด	ใจสว่าง	มโนสงบ
ทั้งครันครบ	กายวจี	ที่เหมาะสม
ความเป็นพระ	จึงชนะ	เหนืออารมณ์
โลกนิยม	กระหึ่มใจ	จึงไหว้แล ฯ

อริยชน

อริยะะ	แปลว่าละ	จากข้าศึก
ไม่จมลึก	อยู่ในโลก	โศกสลาย
จนไม่มี	ข้าศึกใหญ่	ทางใจกาย
เพราะจางคลาย	คือวิโยค	เป็นโลกเย็น
เป็นบุดูชน	กันทำไม	ให้นานเล่า
จะตายเปล่า	ไปทั้งชาติ	ฉลาดเห็น
มันมีทาง	ชนะทุกข์	ทุกประเด็น
อย่ามัวเป็น	ปุโสสม	เรื่องโคมลอย
ทฎฐิวา	“ตัวกู”	และ “ของกู”
มุ่งมล้าง	มันอยู่	อย่าทำอดอย
กิเลสหลาย	เริ่มมลาย	ไม่รัดรัย
นี่คืออรอย	อริยา	ริบหาเทอญ ๗

โพธิสัตว์

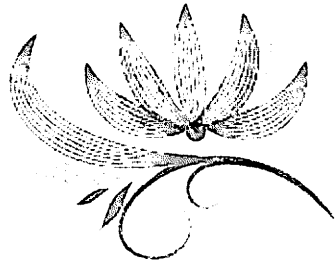
โพธิสัตว์	คือสัตว์มุง	พัฒนา
ให้โพธิ	แผ่แก่กล้า	เต็มความหมาย
ดูให้ดี	มีอยู่จริง	ทั้งหญิงชาย
ดูมงาย	จะไม่มี	ที่ไหนเลย
ถ้าทุกคน	ตื่นนอน	เพื่อโพธิ
มันค่อยผลิ	ออกไป	ไม่หยุดเฉย
ถ้ามีวแต่	ร้องว่าแย	ยอมแพ้เว้ย
ในโลกเลย	ไม่มี	โพธิชน
อวยยอมแพ้	มุงแต่	ปลุกโพธิ
ให้เต็มสติ	กำลัง	หวังเอาผล
ไม่เสียที่	ที่ได้เกิด	มาเป็นคน
ได้ผ่านพ้น	อวิชชา	เพราะกล้าทำ ฯ

ไม่รู้จักหน้าที่

เกิดเป็นแมว	ทำไมนี่	ชี้เกี้ยวหา
เกิดเป็นหมา	ทำไมนี่	ชี้เกี้ยวหอน
เกิดเป็นหมู	ทำไมนี่	ชี้เกี้ยวจนอน
เกิดเป็นหนอน	ทำไมนี่	ชี้เกี้ยวจคลาน
เกิดเป็นงู	ทำไมนี่	ชี้เกี้ยวจเลื้อย
เกิดเป็นเลื้อย	ทำไมนี่	ไม่หนีขวาน
เกิดเป็นขุน	ทำไมนี่	ไม่ชี้คาน
เกิดเป็นห่าน	ทำไมนี่	ชี้เกี้ยวจฮ้อง
เกิดเป็นพระ	ทำไมนี่	ดีแต่ขอ
เกิดเป็นหม้อ	ทำไมนี่	ดีแต่ถอง
เกิดเป็นครู	ทำไมนี่	ดีแต่ท่อง
เกิดเป็นอ่อง	ทำไมนี่	ดีแต่เออ ๆ

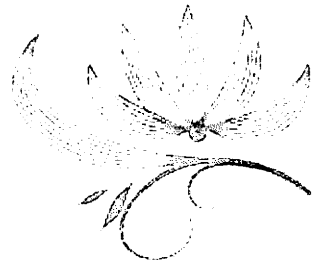

อยากอะไร - ทำอย่างไร?

อยากหายโง่	จงพิจารณาพิจารณา
อยากมีธรรมะศาสนา	จงอดกลั้นอดทน
อยากบรรลุมรรคผล	อย่าทำให้มี "ตัว"
อยากสุขกันให้ทั่ว	ต้องเอื้อเพื่อเผื่อแผ่
อยากสนองคุณพ่อแม่	อย่าเลิกกิจแห่งสกุล
อยากรวบด้วยบุญ	อย่าทำให้เลยเถิด
อยากไม่เสียชาติเกิด	ก็เป็นคนให้เป็น
อยากมีความเย็น	ต้องอาบด้วยพระธรรม
อยากหมดเวรหมดกรรม	ต้องไม่มีตัวกู-ของกู
อยากไม่ให้ทุกข์เหลืออยู่	ต้องทำให้ว่างไปเลย
อยากให้มันลงเอย	ต้องถึงความดับไม่เหลือ
อยากสุขไม่มีทุกข์เจือ	ต้อง นิพพานัน ปรมมิ สุขํ ฯ

ศีลธรรมกับคน

ศีลธรรมเลว	คนก็ได้	กลายเป็นผี
หาความดี	ไม่ประจักษ์	สักเส้นขน
ศีลธรรมดี	ผีก็ได้	กลายเป็นคน
ที่เลิศล้ำ	ภูมิใจ	ไหว้ตัวเอง
ศีลธรรมต่ำ	เปลี่ยนคน	จนคล้ายสัตว์
จะกินกัด	โกงกัน	ขมั้นเขม็ง
ศีลธรรมสูง	คนสดใส	ไม่อลเวง
ล้วนยำเกรง	กันและกัน	ฉันเพื่อนตาย
ศีลธรรมนี้	ทุกวัน	มันตายซาก
คนมีปาก	ก็ไม่พล่ำม	ศีลธรรมหาย
ศีลธรรมกลับ	มาเมื่อไหร่	ทั้งใจกาย
คนจะหาย	จากทุกข์	เป็นสุขเฮย ๆ

ศีลธรรมกลับมาเกิด!

กลับมาเกิด	ศีลธรรม	กลับมาเกิด!
กำลังเกิด	ภัยร้าย	อันใหญ่หลวง
แก่สัตว์โลก	ทั่วถิ่น	จักรวาลปวง
น่าเป็นห่วง	ความพินาศ	ฉกาจเกิน

กลับมาเกิด	ศีลธรรม	กลับมาเกิด!
ในโลกเกิด	กลียุค	อย่างชุกเฉิน
หลงวัตถุ	บ้าคลั่ง	เกินบังเอิญ
มัวเพลินเพลิน	สิ่งกาดี	มีกำลัง

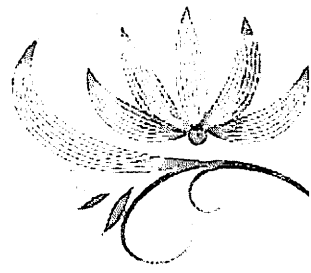
กลับมาเกิด	ศีลธรรม	กลับมาเกิด!
ความเลวร้าย	ลามเตลิด	จวนหมดหวัง
รีบกลับมา	ทันเวลา	พาพลัง
มายั้บยั้ง	โลกไว้	ให้ทันกาล ฯ

อยู่กับธรรม

เมื่อรบสู้	กับศัตรู	สู้ด้วยธรรม
จะปลุกปล้ำ	กันเท่าใด	ไม่เสียหาย
ถ้าสู้กัน	อย่างนี้	ไม่มีตาย
ในสุดท้าย	จะปรองดอง	ต้องใจกัน

เมื่อป้องกัน	ศัตรู	รู้ใช้ธรรม
เป็นกำแพง	เพชรล้ำ	เลิศมหันต์
ป้องกันได้	สารพัด	น่าอัศจรรย์
ป้อมค่ายมั่น	กว่าสิ่งใด	ในโลกคน

เมื่อหลบซ่อน	จากศัตรู	อยู่กับธรรม
ไม่ระกำ	ทุกข์เห็น	สักเส้นขน
ช่วยปลุกปลอบ	ขึ้นชอบ	ऊ้มล
ขอทุกคน	จงมีธรรม	ประจำกาย ฯ

สู้กับหมอน

หนุนหมอนต่ำ	นอนหงาย	สบายหนอ
ถ้าหมอนสูง	นอนหงาย	กลัวตายโง
คือคอหัก	เผาะออกไป	ได้ใส่โลง
แต่มันโล่ง	สบายเหลือ	เมื่อนอนตะแคง
พ่อคุณเอ๋ย	จะต้องมี	สองสามหมอน
ข้างหลอกหลอน	ไปได้	หลายแขนง
แก้ลำมัน	อย่ามีมัน	ให้เหนื่อยแรง
นอนตะแคง	หรือนอนหงาย	ใช้แขนรอง
นอนแต่น้อย	ไม่ตะบอย	หาความสุข
จากการนอน	ไม่อยากจะลุก	เป็นโรคสมอง
ที่กึเลส	ชักนำใจ	ให้ลำพอง
จนเราต้อง	มีอะไร	ให้เกินควร ฯ

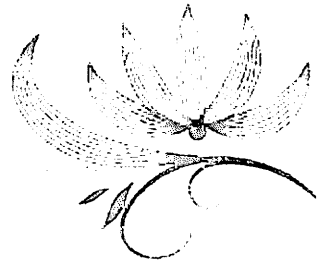
การปิดทอง

การปิดทอง	ต้องหมายถึง	ความสมัคร
ประพุดิธรรม	พร้อมพรัก	ตามที่สอน
เพื่อบูชา	เต็มความรัก	ประจักษ์ตอน
ยามม้วยมรณ	หรือยังอยู่	ดูเหมือนกัน
สุขจะเกิด	ทั่วกัน	นั้นยืนนาน
ทุกเหตุการณ์	ทุกทุกภาพ	ประสบสันดี
เพราะเหตุที่	มีธรรม	ประจำวัน
ประพุดิกัน	อย่างกะของ	ที่ตั่งกิน
ผิดจากนี้	มีแต่	จะวายงม
ดูไม่สม	ตามส่วน	ที่ควรถวิล
ปิดทองนอก	ได้ความงาม	ตามระบิล
ปิดทองใน	ใจสิ้น	ความว้ายเวียน ฯ

โลกเปรียบศาลาให้อาศัย

โลกนี้เปรียบ	ศาลา	ให้อาศัย
ประเดี้ยวใจ	ผอนพัก	แล้วจักผัน
ทางที่ดี	เมื่อพวาก	ไปจากมัน
ควรสร้างสรร	สงเสริม	เพิ่มคะแนน
เมื่อเราได้	เกิดมา	ในอาโลก
ได้พันโศก	พันภัย	สบายแสน
จึงควรสร้าง	สิ่งชอบ	ไว้ตอบแทน
ให้เป็นแดน	ดีมสุข	ขึ้นทุกกาล
คุณความดี	ของท่าน	กาลก่อนก่อน
ที่ท่านสอน	ไว้ประจักษ์	เป็นหลักฐาน
เราเกิดมา	อาศัย	ได้สำราญ
ควรหรือผ่าน	พันไป	ไม่ค้ำนึ่ง ฯ

คำมีที่ตรงไหน

ค่ากระดาษ	แผ่นหนึ่ง	ไม่ถึงสตางค์
พอดวาง	ด้วยอักษร	ประเสริฐศรี
มีเนื้อหา	แห่งพระธรรม	คำดี ๆ
มันกลับมี	ค่าอนันต์	เหลือพรรณนา
เพียงกระดาษ	ลายเซ็น	เป็นที่ระลึก
คนใจยิ่ง	แย่งกัน	ซื้อสรรหา
ส่วนผู้ฉลาด	มาตริใหญ่	ไผ่ธรรมา
แผ่นกระดาษ	สูงค่า	มาเพราะธรรม
แม้กระดาษ	ห่อของ	ตรองดูเกิด
ค่ามันเกิด	เพราะอะไร	ไยมิขำ?
แม้กายเนา	ที่คู่เกล้า	เฝ้าลูปคลำ
เมื่อมีธรรม	ก็หมดเนา	ไม่เศร้าเลย ฯ

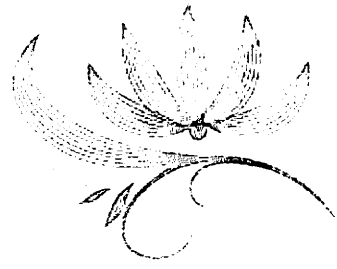

สรรนาพิเกร์

สังสารวัฏฏ์	เปรียบชัด	ตั้งขุนทะเล
แต่มีค่า	หักเห	เป็นสองสถาน
เดียวเป็นบาป	เดียวเป็นบุญ	หมุนตามวาร
คือตามปัจ -	จยาการ	ปรุงแต่งไป
เหมือนขี้ผึ้ง	ถูกเย็น	เป็นของแข็ง
ถูกร้อนแรง	ก็เป็นน้ำ	หลามหลากไหล
เป็นทะเล	บุญ-บาป	สับปลับไกล
พันเสียได้	จึงเสรี	มีนิพพาน
“ต้นมะพร้าว”	นั้นแม้อยู่	กลางขุนทะเล
ไม่หักเห	ตามปัจจัย	ในทุกสถาน
ฝนไม่ต้อง	ถึงฟ้าร้อง	ก็ไม่ราน
เพราะมันผ่าน	พันปรุงแต่ง	แห่งบาป-บุญ ฯ

ดีเพื่อดี

ถ้าทำดี	เพื่อดี	นั่นดีแน่
ทำดี, แต่	ทำเพื่อ “กู”	ดูโง่งง
กลายเป็นเรื่อง	ข้อฉล	องคนโกง
ทำลายตน	สุดโต่ง	ดูให้ดี
ทำเช่นนั้น	มันยิ่ง	เห็นแก่ตัว
ได้เปรียบฝ่าย	ความชั่ว	คือฝ่ายผี
ข้างฝ่ายถูก	เสียเปรียบ	ลงทุกที
ไม่กี่ปี	ล้มตัว	ไม่กลัวเลย
จงทำดี	เพื่อดี	สุดดีเกิด
เกียรติจะเกิด	หรือไม่เกิด	ก็ไม่เหลือ
มันยิ่งดี	โดยนิสัย	ได้โดยเร็ว
พ้นจากเหว	แห่งบาป	ลาภมาเอง ๆ

ชีวิตแม่เอ๊ย!

ชีวิตคือ
เพื่อลูชั้น
ขณะนี้
คือ อาหาร

สิ่งต่อสู้
อมตะ
ยังต้องมี
การต่อสู้

อยู่นิรันดร์
มหาสถาน
สิ่งอุปการ
รู้สึบพันธุ์

หลงเสน่ห์
ต้องทนสู้
ยิ่งดีไป
ข้อที่มัน

แห่งชีวิต
อยู่เครียด
กว่าสัตว์
ยิ่งเป็นโทษ

กิน กาม เกียรติ
ทุกสิ่งสรรพ
ยิ่งอัศจรรย์
แห่งอารมณ์

ใต้ชีวิต
พันกิเลส
ถึงสภาพ
ก็เกลียดกลม

ชนิดนี้
น้อยใหญ่
สุดชีวิต
กับ “พระเจ้า”

รีขึ้นไป
ที่หมักหมม
อุกฤษฏ์-อุดม
เข้านิพพาน ฯ

มองถูก ทุกข์คลาย

มองอะไร	ให้เห็น	เป็นครูสอน
มองไม้ขอน	หรือมองคน	ถ้าค้นหา
มีสิ่งสอน	เสมอกัน	มีปัญญา
จะพบว่า	ล้วนมีพิษ	อนิจจัง
จะมองทุกข์	หรือมองสุข	มองให้ดี
ว่าจะเป็น	อย่างไร	เรานึกหวัง
หรือเป็นไป	ตามปัจจัย	ให้ระวัง
อย่าคลุ้มคลั่ง	จะมองเห็น	เป็นธรรมดา
มองโดยนัย	ให้มันสอน	จะถอนโคก
มองแยกโยก	มันไม่สอน	นอนเป็นบ้า
มองไม่เป็น	จะโทษใคร	ที่เหนมา
มองถูกท่า	ทุกข์ก็คลาย	สลายเอง ฯ

ปณิธานของธรรมสภาและสถาบันบันลือธรรม

ธรรมสภาก่อตั้งขึ้นเมื่อปีพ.ศ. ๒๕๓๐ มีปณิธานในการเผยแพร่พระพุทธศาสนาของพระบรมศาสดา ตามเจตนารมณ์ของท่านเจ้าคุณพระสุธรรมเมธี (นายบรรลือ สุขธรรมป.ธ.๔) อดีตเจ้าคณะจังหวัดอุดรธานี ผู้ก่อตั้งธรรมสภา อันเป็นธรรมสภาแห่งแรกของประเทศไทย สมัยจอมพล ป. พิบูลสงคราม เป็นนายกรัฐมนตรี ได้รับพระมหากรุณาธิคุณจากสมเด็จพระนางเจ้ารำไพพรรณี พระบรมราชินีในรัชกาลที่ ๗ ทรงเปิดทองลูกนิมิตเอก ในวันที่ ๓ พฤศจิกายน ๒๕๓๒ สืบเนื่องตามกาลเวลา ในยุคก่อนปีพุทธศักราช ๒๕๓๐ หนังสือธรรมะที่ได้จัดพิมพ์จำหน่ายในท้องตลาด ส่วนมากมีเนื้อหาสาระและมีคุณค่าเป็นอย่างมาก แต่ไม่มีผู้คนสนใจเท่าที่ควร เป็นเพราะรูปเล่มส่วนใหญ่ไม่มีคุณสมบัติพอที่จะดึงดูดประชาชนให้สนใจหนังสือ ทำให้ในอดีตหนังสือธรรมะไม่ได้รับความนิยมเป็นที่แพร่หลาย

ด้วยเหตุผลดังกล่าว ธรรมสภาและสถาบันบันลือธรรม ได้ตั้งปณิธานว่า ภายใน ๑๐ ปี จะต้องเปลี่ยนวัฒนธรรมการเผยแพร่หนังสือธรรมะ ให้มีรูปแบบสวยงาม น่าจับต้อง เป็นที่สนใจของประชาชน และจะทำให้หนังสือธรรมะขึ้นชั้นโชว์ตามร้านหนังสือชั้นนำ ติดอันดับ Best Seller เหมือนหนังสือชนิดอื่นทั่วๆ ไปที่วางจำหน่ายอยู่ จึงได้ทำการพัฒนารูปแบบปกและรูปเล่มให้มีความน่าสนใจอย่างต่อเนื่อง เป็นระยะเวลาถึง ๑๐ ปี และตั้งแต่ปีพุทธศักราช ๒๕๔๐ เป็นต้นมา ทำให้ประชาชนเปลี่ยนวัฒนธรรมการอ่านมาสนใจหนังสือธรรมะเพิ่มมากขึ้น ธรรมสภามีความภูมิใจที่ได้นำเสนอและพัฒนาการอ่านหนังสือธรรมะของประชาชน ดังที่ท่านจะเห็นได้ในปัจจุบัน

ตั้งแต่ปีพุทธศักราช ๒๕๔๐ ที่ผ่านมา ธรรมสภาได้ตั้งปณิธานให้หนังสือธรรมะเป็นหนังสือที่มีคุณภาพดีและราคาถูก เพื่อสนองความต้องการของประชาชนให้มากที่สุด จะพัฒนาหนังสือและสื่อธรรมะให้ประชาชนส่วนใหญ่ของประเทศพูดเป็นเสียงเดียวกันว่า "หนังสือธรรมะทั้งสวย ทั้งดี มีคุณภาพ และราคาไม่แพง"

ในปีพุทธศักราช ๒๕๕๐ เป็นต้นไป เป้าหมายของสำนักพิมพ์ธรรมสภาและสถาบันบันลือธรรม คือ การเผยแพร่ธรรมะที่ส่งเสริมให้ประชาชน ลด ละ เลิก อบายมุข และสิ่งเสพติดทั้งหลาย เพื่อการดำเนินชีวิตที่ถูกต้องดีงามและการนำมาซึ่งความสุขของมนุษยชาติ

ธรรมสภาได้ตั้งปณิธานไว้ว่า ในปีพุทธศักราช ๒๕๖๐ ประชาชนชาวไทย จักมีอิสระปราศจากความมั่งงาย ปราศจากสิ่งเหลวไหล และจะส่งเสริมให้อบายมุขหมดไปจากประเทศไทย ซึ่งอาจจะเป็นไปไม่ได้ แต่ขอให้ลดลงๆ เรื่อยๆ รวมถึงการสนับสนุนให้ประชาชนมีศีล มีธรรม มีวัฒนธรรมของชาวพุทธ และมีความปิติในการปฏิบัติธรรม เพื่อความสุขของชีวิตและเพื่อความสุขของสังคมโดยทั่วกัน

ด้วยความสุจริต หวังดี ธรรมสภาปรารถนาให้โลกพบกับความสุข

สถาบันบ้นสิอธรรม เป็นองค์กรเอกชนที่ก่อตั้งขึ้นเพื่อสืบทอดและเผยแผ่พระพุทธศาสนา ให้ดำรงอยู่นั่นคง อันเป็นการสานต่อเจตนารมณ์ของหลวงพ่พุทธทาสภิกขุ แห่งสวนโมกขพลาราม สุราษฎร์ธานี หลวงพ่อปัญญานันทภิกขุ องค์ประธานสถาบันบ้นสิอธรรม และ ท่านเจ้าคุณพระสุธรรมเมธี ป.ธ. ๘ ประโยค (นายบวรสิอ สุธรรม) อดีตเจ้าคณะจังหวัดอุตรดิตถ์ ผู้ให้กำเนิดธรรมสภา

กิจกรรมของสถาบันบ้นสิอธรรม

๑. โครงการ พบพระ พบธรรม พระเถระแสดงธรรม ณ ศูนย์หนังสือพระพุทธศาสนา ทุกวันเสาร์ ๑๕.๐๐ - ๑๗.๐๐ น. สอบถามองค์บรยายธรรมที่ ๐๘๖-๐๐๓๕๔๗๘
๒. โครงการ ศิลธรรมของยุวชนคือสันติภาพของโลก โครงการสำหรับเด็กและ เยาวชน จัดที่สวนมูทิตาธรรมาราม
๓. โครงการ อยู่กันด้วยความรัก จัดกิจกรรมเพื่อสาธารณกุศล ช่วยเหลือผู้ประสบ ภัยพิบัติ และช่วยเหลือชุมชนในถิ่นทุรกันดาร
๔. ธรรมสถาน "สวนมูทิตาธรรมาราม" อบรมการเรียนรู้ชีวิตตามธรรม ใน ๑ วัน ทุกวันพุธต้นเดือน ๐๘.๐๐-๑๖.๐๐ น. ติดต่อเข้าร่วมกิจกรรม ที่ ๐๘๖-๐๐๓๕๔๗๘
๕. กองทุน "คลังธรรมทาน" บริจาคหนังสือเป็นสาธารณกุศล เพื่อประโยชน์แก่ สาธารณชน โดยแจ้งความจำนงเป็นจดหมายขอรับบริจาคได้ที่ ธรรมสภา
๖. หอสมุดธรรมสมาธิ ห้องสมุดธรรมะและนั่งสมาธิภาวนา พร้อมกับฟังธรรมในสวน ได้ร่มเงาไม้ตามธรรมชาติ สถานที่ร่มเย็น ติดกับพุทธมณฑล เปิดบริการตั้งแต่เวลา ๐๙.๐๐-๑๕.๐๐ น. สอบถามข้อมูลที่ โทร. ๐๒-๔๘๒-๑๑๙๖

การพิมพ์หนังสือธรรมเป็นอนุสรณ์และที่ระลึก นอกจากเป็นการจัดทำสิ่งที่มีประโยชน์ที่ดำรงอยู่ ยืนนานแล้ว ยังเป็นการบำเพ็ญธรรมทานที่พระพุทธเจ้าตรัสว่า เป็นทานอันยอดเยี่ยมอีกด้วย ผู้ปฏิบัติเช่นนี้ชื่อว่าได้มีส่วนร่วมในการเผยแผ่ธรรม อันจะอำนวยประโยชน์ที่แท้จริงแก่ประชาชน

ท่านที่ประสงค์จัดพิมพ์หนังสือธรรมะที่ดี มีคุณภาพ เพื่อมอบเป็นที่ระลึกในทุกโอกาสของงาน ประเพณี อันเป็นการใช้จ่ายเงินอย่างมีคุณค่าและเกิดประโยชน์สูงสุด โปรดติดต่อที่ ธรรมสภา ศูนย์หนังสือพระพุทธศาสนา ๑/๔-๕ ถนนบรมราชชนนี ๑๑๙ เขตทวีวัฒนา กรุงเทพฯ ๑๐๑๗๐ โทรศัพท์ : (๐๒) ๔๔๑๑๕๘๘ โทรสาร : (๐๒) ๔๔๑๑๖๒๔ หรือที่ www.thammamasapa.com

มีนมที่นั่นเေါ

ต้อบ เวียนเกิด เวียนตาย ตามนสุมาร
เมื่อไร จากม ชนมแท้ ไม่งงไผ่
มีต้อบเกิด มีต้อบตาย สบายครัน
มีที่นั่น! ๕ ตระกวม จมกนเေါ ๓

พุทธทาส อินทนนท์

www.thammasapa.cor
ISBN : 978-974-376-920-

